

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

17 юли 2008 година*

По дело C-500/06

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Giudice di pace di Genova (Италия) с акт от 23 октомври 2006 г., постъпил в Съда на 8 декември 2006 г., в рамките на производство по дело

Corporación Dermoestética SA

срещу

To Me Group Advertising Media,

в присъствието на:

Cliniche Futura Srl,

* Език на производството: италиански.

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н С. W. A. Timmermans, председател на състав, г-н L. Bay Larsen, г-н K. Schiemann, г-н J. Макагczyk (докладчик) и г-н J.-С. Bonichot, съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,
секретар: г-жа С. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 21 ноември 2007 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Corporación Dermoestética SA, от адв. G. Conte, адв. G. Giacomini, адв. E. Boglione и адв. S. Cavanna, avvocati,
- за To Me Group Advertising Media, от адв. A. Fornesi и адв. C. Prudenzano, avvocatessa,
- за Cliniche Futura Srl, от адв. S. Cavanna и адв. E. Boglione, avvocati,
- за италианското правителство, от г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-н M. Fiorilli, avvocato dello Stato,
- за белгийското правителство, от г-жа A. Hubert, в качеството на представител,

- за нидерландското правителство, от г-жа Н. G. Sevenster и г-н М. de Grave, в качеството на представители,

- за словашкото правителство, от г-н J. Šorba, в качеството на представител,

- за Комисията на Европейските общности, от г-н Е. Traversa и г-н F. Amato, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 31 януари 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

- ¹ Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 3, параграф 1, буква ж) ЕО, членове 4 ЕО, 10 ЕО, 43 ЕО, 49 ЕО, 81 ЕО, 86 ЕО и 98 ЕО.

- ² Запитването е представено в рамките на спор между Corporación Dermoeestética SA (наричано по-нататък „Dermoeestética“), предприятие, учредено по испанското право, което упражнява своята дейност в сектора на естетичното лечение и медицина, и рекламната агенция To Me Group Advertising Media (наричано по-нататък „To Me Group“) във връзка с евентуалното неизпълнение от последното на договор за организиране на рекламна кампания за сметка на Dermoeestética.

Правна уредба

Общностна правна уредба

- 3 Член 3, параграф 1 от Директива 89/552/ЕИО на Съвета от 3 октомври 1989 година относно координирането на някои разпоредби, формуирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите-членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност (ОВ L 298, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 215), изменена с Директива 97/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 юни 1997 година (ОВ L 202, стр. 60; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 232, наричана по-нататък „Директива 89/552“), гласи :

„Държавите-членки са свободни да изискват от телевизионните оператори, които са под тяхна юрисдикция, да приемат по-подробни или по-строги правила в областите, обхванати от настоящата директива.“

- 4 Съгласно член 14, параграф 1 от Директива 89/552:

„Забранява се телевизионната реклама на медицински продукти и лечение, което е достъпно само по предписание в държавата-членка, под чиято юрисдикция се намира излъчващият [Другаде в текста: „телевизионният“] оператор.“

Национална правна уредба

- 5 Съгласно член 1, параграф 1 от Закон № 175 относно разпоредбите в областта на медицинската реклама и на наказването на злоупотребата при упражняването на медицинските професии (legge n. 175, norme in materia di pubblicità sanitaria

e di repressione dell'esercizio abusivo delle professioni sanitarie) от 5 февруари 1992 г. (GURI № 50 от 29 февруари 1992 г., стр. 4), изменен със Закон № 112 от 3 май 2004 г. (редовна притурка към GURI № 104 от 5 май 2004 г., наричан по-нататък „Закон № 175/1992“):

„Рекламата относно упражняването на медицинските професии и на помощните медицински професии, предвидени и уредени от действащото законодателство, се разрешава само под формата на табели, поставени на сградата, в която се упражнява професионалната дейност, както и на обяви, публикувани в телефонните указатели, в общите професионални указатели, в периодичните издания, изключително предназначени за упражняващите медицински професии, в информационните вестници и списания и по местните канали на радиото и телевизията.

[...]“.

6 Член 4, параграф 1 от Закон № 175/1992 има следния текст:

„Рекламата на частните клиники за лечение, както и на подлежащите на законови разрешения кабинети за консултации и за лечение, специализирани или многопрофилни, е допустима под формата на табели или надписи, поставени на сградата, в която се упражнява професионалната дейност, както и под формата на включване в телефонните указатели, в общите професионални указатели и в периодичните издания, предназначени изключително за членовете на медицинските професии, в периодичните информационни вестници и списания и по местните канали на радиото и телевизията, като съществува възможност да се уточнят конкретните медицински и хирургични дейности и действително извършваните диагностични и терапевтични предписания, при условие че тези данни се придружават от собственото име, фамилното име и от професионалните звания на отговарящите за всяка специализирана практика.“

7 Съгласно член 5 от този закон:

„1. Разрешенията за посочената в член 4 реклама се издават от областната управа след становище от регионалните асоциации на професионалните колегии или сдружения, когато такива съществуват, които трябва да гарантират притежанието и валидността на академичните и научните звания, както и съответствието на естетичните характеристики от табелата, надписа или обявяването, с установеното в посочения в член 2, параграф 3 правилник.

[...]

3. Рекламните съобщения, предвидени в настоящия член, трябва да посочват елементите, упоменати в разрешението от областната управа.

4. Титулярите и медицинските директори, отговарящи за структурите по член 4, които правят реклама в допустимите форми без разрешение от областната управа, по силата на член 40 от правилника, одобрен с Декрет № 221 на президента на републиката от 5 април 1950 г., подлежат на дисциплинарните наказания порицание или временна забрана за упражняване на медицинската професия.

5. Когато рекламното съобщение съдържа неверни сведения за дейностите или услугите, които структурата има право да извършва, или в него не се посочва името на медицинския директор, административното разрешение за упражняването на медицинската дейност се отнема за период от шест месеца до една година.

[...]“.

8 Член 9а от Закон № 175/1992 гласи:

„Лицата, които упражняват медицинските професии, посочени в член 1, както и медицинските структури, посочени в член 4, могат да правят реклама във формите, разрешени от настоящия закон, и в рамките на разходи в размер на 5 % от декларирания за предходната година доход.“

9 Декретът за прилагане на Закон № 175/1992, а именно Министерски декрет № 657 от 16 септември 1994 г. (GURI № 280 от 30 ноември 1994 г., стр. 18, наричан по-нататък „Декрет № 657/1994“) урежда естетичните характеристики от табелите, надписите и обявленията в областта на медицинската реклама. Тази правна уредба обаче не съдържа никаква конкретна разпоредба относно телевизионната реклама.

10 Закон № 248, озаглавен „Преобразуване в закон с изменения на Декрет-закон № 223 от 4 юли 2006 г. относно неотложни разпоредби за икономическо и социално възстановяване, за ограничаване и рационализация на обществените разходи и за намеса в областта на приходите и на борбата срещу данъчните измами“ (legge № 248, conversione in legge, con modificazioni, del decreto-legge 4 luglio 2006, n. 223, recante disposizioni urgenti per il rilancio economico e sociale, per il contenimento e la razionalizzazione della spesa pubblica, nonché interventi in materia di entrate e di contrasto all'evasione fiscale), от 4 август 2006 г. (редовна притурка към GURI № 186 от 11 август 2006 г., наричан по-нататък „Закон № 248/2006“) е приет след настъпването на обстоятелствата в главното производство.

11 Член 2, параграфи 1 и 2, съдържащ се в раздел I от от Закон № 248/2006 и озаглавен „Неотложни мерки за развитието, нарастването и насърчаването на конкуренцията и на конкурентоспособността, за защита на потребителите и за либерализация на производствените отрасли“, е със следната редакция:

„1. Съгласно общностните принципи за свободна конкуренция и за свободното движение на хора и услуги и с цел да се гарантира на потребителите на услуги

възможност за реален избор при упражняване на техните права и възможност за сравняване на предлаганите услуги на пазара, считано от датата на влизане в сила на настоящия декрет се отменят законовите и подзаконовите разпоредби, които по отношение на свободните професии и интелектуалните дейности предвиждат:

[...]

- б) дори и частична забрана за информативна реклама, свързана с дипломите и професионалните специализации, с характеристиките на предлаганата услуга, както и с цените и с общите разходи за услугите, съгласно критериите за прозрачност и за достоверност на посланието, чието спазване се гарантира от колегията;

[...]

2. Това не засяга разпоредбите, свързани с упражняването на професиите в рамките на Националната служба за обществено здраве или въз основа на договорно отношение с последната, както и евентуалните предварително общо установени за защита на потребителите на услуги максимални тарифи [...].“

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

- 12 На 10 октомври 2005 г. Dermoestética възлага с договор на To Me Group провеждането на рекламна кампания за разпространение по италианския национален телевизионен канал „Canale 5“ с предмет услуги в областта на естетичната медицина. Този договор се сключва в помещението на италианското дъщерно дружество на Dermoestética, Cliniche Futura Srl.

- 13 След като получава предплата от 2 000 EUR, То Ме Group уведомява Dermoestética за невъзможността, с оглед на разпоредбите на Закон № 175/1992, да разпространи предвидените телевизионни презентации по националните телевизионни канали, като същевременно посочва, че е склонно да намери рекламно пространство в местните канали.
- 14 След като То Ме Group отказва да възстанови получената предплата, с мотива че съответната сума не покрива дори почасовите разходи, направени за лансирането на рекламната кампания, Dermoestética сезира препрращащата юрисдикция с искане за разваляне на спорния договор поради неизпълнението му по вина на То Ме Group. Ищецът в главното производство предявява и искане последното да бъде осъдено да му възстанови посочената предплата.
- 15 В своята защита То Ме Group, като се позовава на Закон № 175/1992 и на Министерски декрет № 657/1994, изтъква невъзможността, в която то се е оказало, да изпълни своите договорни задължения.
- 16 В хода на главното производство Dermoestética и Cliniche Futura Srl изтъкват несъвместимостта на италианската правна уредба в областта на рекламата на медицинските структури, по-конкретно на разпоредбите за забрана на излъчването на такава реклама по телевизионните канали с национално разпространение, с членове 43 ЕО и 49 ЕО.
- 17 В това отношение препрращащият съд изтъква, че забраната за медицинска реклама по националните телевизионни канали не е в съответствие с общностното право. Всъщност според него става дума за неоснователно ограничение както от гледна точка на член 43 ЕО, така и на член 49 ЕО.

При тези обстоятелства *Giudice di Pace di Genova* решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Съвместими ли са с член 49 ЕО национални разпоредби като съдържащите се в членове 4, 5 и 9а от Закон № 175/[1992] и в Министерски декрет № 657/[1994] и/или административни практики, които забраняват телевизионната реклама с национално разпространение на медицинско и хирургично лечение, извършвано в надлежно оправомощени за това частни медицински структури, дори когато същата реклама е разрешена по телевизионни канали с местно разпространение, и които същевременно налагат за разпространението на тези реклами ограничение на разходите в размер на 5 % от декларирания за предходната година доход?
- 2) Съвместими ли са с член 43 ЕО национални разпоредби като съдържащите се в членове 4, 5 и 9а от Закон № 175/[1992] и в Министерски декрет № 657/1994 и/или административни практики, които забраняват телевизионната реклама с национално разпространение на медицинско и хирургично лечение, извършвано в надлежно оправомощени за това частни медицински структури, дори когато същата реклама е разрешена по телевизионни канали с местно разпространение, и които същевременно налагат за този вид местно разпространение предварително разрешение от всяка отделна община след становище от съответната професионална колегия, както и ограничение на разходите в размер на 5 % от декларирания за предходната година доход?
- 3) Допускат ли член 43 ЕО и/или член 49 ЕО разпространението на информативната реклама за медицинско и хирургично лечение от естетично естество, извършвано в надлежно оправомощени за това частни медицински структури, да бъде подчинено на предварително допълнително разрешение, издавано от местните административни органи и/или от професионалните колегии?
- 4) Дали *Federazione nazionale degli ordini dei medici (Fnomceo)* и асоциираните лекарски колегии, като са приели деонтологичен кодекс, предвиждащ ограничения за рекламата на медицинските професии, както и тълкувателна практика на действащата правна уредба в областта на медицинската реклама, силно ограничаваща правото на лекарите да рекламират своята дейност — и двете задължителни за всички лекари — са ограничили

конкуренцията извън допустимото от релевантната национална уредба и в нарушение на член 81, параграф 1 ЕО?

- 5) Дали във всички случаи тълкувателната практика, приета от Еномсео, противоречи на член 3, параграф 1, буква ж) ЕО, членове 4 ЕО, 98 ЕО, 10 ЕО, 81 ЕО и евентуално на член 86 ЕО, доколкото такава практика е разрешена от национална правна уредба, която изисква от компетентните професионални колегии в местен мащаб да извършват проверка на прозрачността и достоверността на рекламните съобщения, без да посочва критериите и условията за упражняване на това правомощие?“

По преюдициалните въпроси

По допустимостта

- 19 Италианското правителство повдига възражение за недопустимост на настоящото преюдициално запитване в неговата цялост. От своя страна Комисията изтъква недопустимостта на четвъртия и на петия въпрос.
- 20 На първо място, що се отнася до твърдението, че преpraщаният съд не е отчел влизането в сила на Декрет-закон № 223/2006 за целите на решаване на спора в главното производство, съгласно постоянната съдебна практика не е от компетентност на Съда да се произнася по приложимостта на национални разпоредби за решаването на такъв спор, но в рамките на разпределянето на правомощията между общностните и националните юрисдикции, той е длъжен да отчете контекста на правната уредба, в който се вписва преюдициалният въпрос, така както е определен в акта за преpraщане (вж. в този смисъл Решение от 25 октомври 2001 г. по дело *Ambulanz Glöckner*, C-475/99, Recueil, стр. I-8089, точка 10, Решение от 13 ноември 2003 г. по дело *Neri*, C-153/02, Recueil, стр. I-13555, точки 34 и 35, както и Решение от 30 юни 2005 г. по дело *Tod's и Tod's France*, C-28/04, Recueil, стр. I-5781, точка 14).

- 21 Всъщност в рамките на производството по член 234 ЕО функциите на Съда и функциите на препращащата юрисдикция са ясно разделени и именно от компетентност на последната е да тълкува националното законодателство (вж. в този смисъл Решение на Съда от 17 юни 1999 г. по дело Piaggio, C-295/97, Recueil, стр. I-3735, точка 29 и цитираната съдебна практика).
- 22 Вследствие на това Съдът не следва да се произнася по приложимостта на Декрет-закон № 223/2006 към случая в главното производство.
- 23 На второ място, следва да се припомни, че презумпцията за относимост, която се свързва с поставените от националните юрисдикции преюдициални въпроси, може да не се прилага само в изключителни случаи, по-конкретно когато е съвсем очевидно, че поисканото тълкуване на указаните във въпросите разпоредби от общностното право няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство (вж. по-конкретно Решение от 15 декември 1995 г. по дело Bosman, C-415/93, Recueil, стр. I-4921, точка 61, Решение от 7 септември 1999 г. по дело Beck и Bergdorf, C-355/97, Recueil, стр. I-4977, точка 22 и Решение от 7 юни 2007 г. по дело van der Weerd и др., C-222/05—C-225/05, Сборник, стр. I-4233, точка 22).
- 24 Не е такъв обаче случаят с преюдициалните въпроси от първи до трети, като проблематиката на тълкуването на спорните разпоредби на Закон № 175/1992 от гледна точка на член 43 ЕО и на член 49 ЕО се вписва в центъра на спора в главното производство.
- 25 Вследствие на това следва да се отхвърлят доводите на италианското правителство, доколкото се отнасят до недопустимостта на посочените въпроси.
- 26 В замяна на това, що се отнася до четвъртия и петия въпрос, препращащата юрисдикция не обяснява с какво обсъждането от Съда както на деонтологичния кодекс на лекарите, така и на тълкувателната практика в областта на рекламата, приета от Епонтсео, би било полезно за решаването на спора в главното производство. Тя не посочва и това каква би била връзката между тези елементи от националното право и разпоредбите на общностното право, чието тълкуване тя иска.

- 27 Във всички случаи определението за препращане не съдържа нито разпоредбите на съответния деонтологичен кодекс, нито описанието на тълкувателната практика на Гномсео (вж. в този смисъл Решение от 6 март 2007 г., Placanica и др., С-338/04, С-359/04 и С-360/04, Сборник, стр. I-1891, точка 34).
- 28 Вследствие на това четвъртият и петият въпрос следва да бъдат обявени за недопустими.

По въпроси от първи до трети

- 29 С тези три първи въпроса, които следва да се разгледат съвместно, препращащата юрисдикция по същество иска да установи дали членове 43 ЕО и 49 ЕО не допускат национална правна уредба, като тази в главното производство, доколкото тя в крайна сметка забранява по националните телевизионни канали рекламата, свързана с медицинското и хирургичното лечение, извършвано в частни медицински структури.
- 30 Въсъщност от акта за препращане е видно, че по силата на Закон № 175/1992 телевизионната реклама, свързана с медицинското и хирургичното лечение, провеждано в частни медицински структури, е разрешена в случаите, в които е получено разрешение от местните административни органи след становище на професионалните колегии, и при условие че се спазва ограничение на разходите в размер на 5 % от декларирания за предходната година доход, само по местните телевизионни канали, което според препращащия съд води до забрана на същата тази реклама по телевизионните канали с национално разпространение.
- 31 Както посочва генералният адвокат в точка 58 от своето заключение, рекламен режим като предвидения в Закон № 175/1992 включва забрана за реклама, която излиза извън предвиденото в член 14, параграф 1 от Директива 89/552. Макар и член 3, параграф 1 от същата директива да предоставя на държавите-членки възможността да предвиждат по-подробни или по-строги правила в областите, обхванати от нея, една такава компетентност трябва да се упражнява

при спазване на гарантираните от Договора за ЕО основни свободи (вж. в този смисъл Решение от 28 октомври 1999 г. по дело ARD, C-6/98, Recueil, стр. I-7599, точка 49).

- 32 В това отношение следва да се припомни, че Съдът нееднократно е постановявал, че ограниченията за свободата на установяване, както и за свободното предоставяне на услуги, предвидени съответно в членове 43 ЕО и 49 ЕО, са съставени от мерки, които забраняват, затрудняват или правят по-малко привлекателно упражняването на тези свободи (вж. в този смисъл Решение от 15 януари 2002 г. по дело Комисия/Италия, C-439/99, Recueil, стр. I-305, точка 22, Решение от 30 март 2006 г. по дело Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, C-451/03, Recueil, стр. I-2941, точка 31, Решение от 26 октомври 2006 г. по дело Комисия/Гърция, C-65/05, Recueil, стр. I-10341, точка 48 и Решение от 13 март 2008 г. по дело Комисия/Испания, C-248/06, Сборник, стр. I-47*, резюме, точка 21).
- 33 А рекламен режим като този, който е предвиден в Закон № 175/1992, доколкото допуска под условие разпространението по местни телевизионни канали на реклама на медицинско и хирургично лечение, провеждано в частни медицински заведения, което води до забрана на същата реклама по телевизионните канали с национално разпространение за дружествата, установени в държави-членки, различни от Италианската република, като Dermoestética, представлява сериозна пречка за упражняването на техните дейности чрез дъщерно дружество, установено в тази последна държава-членка. Следователно този режим е от естество да затрудни достъпа на въпросните икономически оператори до италианския пазар (вж. по аналогия Решение от 5 октомври 2004 г. по дело SaïxaBank France, C-442/02, Recueil, стр. I-8961, точки 12—14 и Решение от 5 декември 2006 г. по дело Cipolla и др., C-94/04 и C-202/04, Recueil, стр. I-11421, точка 58). Освен това един рекламен режим като този, който е предвиден в Закон № 175/1992, доколкото възпрепятства дружества като Dermoestética да се ползват от предоставянето на услуги за разпространение на телевизионна реклама, съставлява ограничение на свободното предоставяне на услуги.
- 34 Също така следва да се приеме, че рекламният режим, предвиден в разглежданата в главното производство национална уредба, представлява национална мярка, която е в състояние да затрудни или да направи по-малко привлекателно упражняването на основните свободи, гарантирани от Договора в членове 43 ЕО и 49 ЕО.
- 35 От практиката на Съда произтича обаче, че такива мерки могат да бъдат обосновани единствено ако отговарят на четири условия: да се прилагат по

недискриминационен начин, да отговарят на императивни съображения от обществен интерес, да могат да гарантират осъществяването на целта, която преследват, и да не надхвърлят необходимото за постигането ѝ (вж. Решение от 31 март 1993 г. по дело Kraus, C-19/92, Recueil, стр. I-1663, точка 32, Решение от 30 ноември 1995 г. по дело Gebhard, C-55/94, Recueil, стр. I-4165, точка 37, Решение от 4 юли 2000 г. по дело Haim, C-424/97, Recueil, стр. I-5123, точка 57, Решение от 1 февруари 2001 г. по дело Mac Quen и др., C-108/96, Recueil, стр. I-837, точка 26 и Решение от 6 ноември 2003 г. по дело Gambelli и др., C-243/01, Recueil, стр. I-13031, точки 64 и 65).

- 36 В това отношение следва да се установи, на първо място, че разглежданият в главното производство рекламен режим се прилага независимо от държавата на установяване на предприятията, за които той се отнася.
- 37 На второ място, закрилата на общественото здраве е едно от императивните съображения от обществен интерес, които могат по силата на член 46, параграф 1 ЕО и на същия този член във връзка с член 55 ЕО да обосноват ограничения съответно на свободата на установяване и на свободното предоставяне на услуги.
- 38 Така правната уредба на телевизионната реклама, свързана с медицинското и хирургичното лечение, провеждано в частни медицински заведения, може да бъде обоснована от гледна точка на целта за закрила на общественото здраве.
- 39 Що се отнася, на трето място, до годността на един режим като произтичащия от разглежданото в главното производство законодателство да гарантира постигането на целта за закрила на общественото здраве, следва да се изтъкне, че като установява механизъм, водещ до забрана на рекламата на медицинско и хирургично лечение по националните телевизионни канали, като същевременно предлага възможността за разпространение на такава реклама по местните телевизионни канали, този режим съдържа непоследователност, която италианското правителство не прави опит да обоснове, и следователно не е в състояние да даде полезен отговор на посочената по-горе цел, която той се стреми да постигне.
- 40 Вследствие на това следва да се приеме, че национално законодателство като разглежданото в главното производство не е в състояние да гарантира пости-

гането на цел в сферата на общественото здраве и представлява неоснователно ограничение по смисъла на членове 43 ЕО и 49 ЕО.

- 41 С оглед на всички предходни съображения на въпросите от първи до трети следва да се отговори, че членове 43 ЕО и 49 ЕО във връзка с членове 48 ЕО и 55 ЕО, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат законодателство като това в главното производство, което забранява рекламата на медицинското и хирургичното лечение, провеждано в частни медицински заведения, по телевизионните канали с национално разпространение, като същевременно разрешава такава реклама при определени условия по телевизионните канали с местно разпространение.

По съдебните разноски

- 42 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Членове 43 ЕО и 49 ЕО във връзка с членове 48 ЕО и 55 ЕО трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат законодателство като това в главното производство, което забранява рекламата на медицинското и хирургичното лечение, провеждано в частни медицински заведения, по телевизионните канали с национално разпространение, като същевременно разрешава такава реклама при определени условия по телевизионните канали с местно разпространение.

Подписи